Marian Dumitraşcu
Dezgheț

Vodca de-aseară îşi deschisese biroul central al efectelor secundare în creştetul capului. Țăcăneau faxuri. Fâşâiau imprimante. Se raționalizau reflexe. Şapte venea după nouă. Era o hărmălaie de nedescris. De-acolo plecau agenții mahmurelii, în toate direcțiile. Şi toate telefoanele-alea care nu mai încetau nu mai încetau nu mai – până nu atacă ceasul deşteptător şi-i amuți soneria. Doamne-ajută. Ziua Domnului. Era duminică.

Băi frate.

Urină din şezut şi-ațipi nițel acolo, cu fața-n palme, înconjurat de femeile vieții lui, lipite cu scotch pe faianță şi pe uşa băii. Îl trezi frigul. Îşi trase nădragii. Se uită după papuci. Găsi o pereche de şosete, una cu bulinuțe, una fără, relativ curate, în coşul cu rufe murdare. Goli scrumiera. Puse apă în ibric. Puse la fiert. Puse şosetele-n picioare, fundul pe scaun, falca în pumn.

Era al dracului de frig.

Mai aprinse un ochi la aragaz, turnă trei lingurițe de Doncafe în apa clocotită şi-alte vreo trei pe lângă. Cafeaua bolborosi şi se umflă, evadând pe aragaz. Boris se repezi să salveze măcar cât pentru o ceaşcă. Reuşi cât pentru o jumătate. Legenda spune că bunii scoțieni, îndrăgostiți peste măsură de cafeaua irlandeză, au inventat cafeaua terapeutică, pe care-au numit-o, evident, scoțiană. Legenda doi spune că irlandezii au făcut mişto de scoțieni, atunci când Jamie Oliver a vrut să-şi facă o limonadă într-o dimineață devreme şi din greşeală a stors o lămâie în cafea. Albert Einstein a declarat ferm că frigiderul lui Boris nu întruneşte condițiile elementare prielnice creşterii lămâilor, nici chiar în căuşele pentru ouă.

Neaua înghițise jumătate de fereastră. Tot albul ăla îi fugi filmul, şi-aşa lipit cu urdori. La radio nu se prindea mai nimic. Mare minune că nu picase electricitatea. Că nu-nghețase apa sloi prin conducte. Că era duminică. Că nu mai avea nimic de băut… mare păcat. O problemă. Asta

Boris visă lung pe fereastră

era chiar vremea potrivită poveştii din reclame, în care Moşul vine la volanul tirului ăla mare, roşu, împodobit cu luminițe de toate culorile pentru un efect cromoterapeutic

miji alb ochii alb alb albalbalbalb

şi-ți descarcă pe horn câteva halbe bune de vodcă hohoho!

la sânii ăia plini care dansau prin alb albalb şi

pentru-a fi servite frumuşel la gura focului, în familie, tu, galoşii tăi flauşați, pulovărul de lână, pe gât şi-o Zoe Saldana pe extraplat.

plonjau în zăpadă.

… a-haaaarrraaa-pc-pc-lipsa de reacție a Ministerului Educației. Au fost semnalate peste o sută de cazuri de degerături. Optzeci de persoane, dintre care douăzeci de copii au-pc-pc-clarate dispărute în ultimele trei zile iar Ministerul–haaaaaaaaaaaarrrrr-condiții, treisprezece şcoli au fost închise. Temperaturile de până la minus pc-pc-pc-pc–

Radioul prinsese viață. O viață chinuită de purici, lăței, agenți de-asigurări, copii de patruzeci de ani care locuiesc cu părinții şi toți paraziții din lume. Plonjau în zăpadă. Plonjau în zăpadă. Boris curmă două suferințe, scoțând radioul din priză. Îşi lipi nasul de geam.

Clădirile erau îmbrobodite bine. Strada, chiar şi maşinile, dispăruseră ca şi când nici n-ar fi fost. Peste drum, nu era o casă. Era

Băifrate.

o movilă albă.

Acuma să-l văd pe varză ăla cum mai iese pe uşă. Să-l văd cum mai are el aleea lună şi cum mai vine el să te care-n tribunal că varză junior şi-a spart ochelarii pe derdeluşu din fața casei tale. Am curățat de dimineață, onorată instanță. Da bunul băiat n-are cum să vadă unde pune picioru, fără ochelari. Bine-nțeles că i-a spart înainte *de-a trece pe aleea mea. Fiindcă providența a făcut ca eu să fiu acolo, onorată instanță. Încercând chiar să-l ajut pe micuț să-şi păstreze echilibrul. Aveți dreptate. Aici providența s-a oprit.*

Găsi un pliculeț de sare de lămâie rătăcit prin dulapul suspendat şi-şi scutură în cafea. Trebuia să-şi alunge durerea asta în. gro. zi. toare. care-i pulsa în tâmple şi-l făcea să vadă femei dezbrăcate prin zăpadă, la minus douăzeci de grade şi s-audă

Bubuieli în uşă.

Luă o gură din cafeaua acră şi-şi târşâi piciorele pe hol, cu o grimasă lungindu-i-se pe chip.

Buf! BUFBUFBUF!

Varză aproape că-l aruncă la pământ şi-odată cu el năvăliră înăuntru valuri de zăpadă şi ger ger valuri tăioase de ger.

“Cred că glumeşti! Dacă tu. Mă vezi. Pe mine. C-o lopată-n brațe acum, pe timpul ăsta–”

“Sfârşitul! Apocalipsa! Nu se mai opreşte! Goală goalăgoală nu se mai opreşte!” clănțăni Domnul Bruxelle, cu lacrimi dezghețându-i trasee pe obraji şi salivă pe bărbie. Gluga îmblănită îi sălta pe cap în timp ce Domnul Bruxelle dezlănțuia un dans african pe podeaua din holul lui Boris. Zăpada zbura în toate părțile de pe hainele lui.

“Dacă n-aş şti c-ai o cameră de luat vederi şi-n cur, ți-aş stinge lumina uite-aşa!” se rățoi Boris la el.

“Goală… goală…” îngâna Domnul Bruxelle, fără încetare.

“Mai încet. Am o durere de cap monstru. Stai dracului jos!”

“Şi nu se mai opreşte….”

“Din ce?”

“Nu se mai opreşte…”

“Cine?”

Spusele Domnului Bruxelle slăbiră într-o bolboroseală sfârşită şi de neînțeles.

“Cum?” chestionă Boris. “Unde? Când? Băifrate!”

Domnul B nu făcea altceva acum decât să stea unde fusese aşezat, tremurând.

Să mai fac o cafea? se-ntreba Boris. *Un ceai? Să-l dau dracului afară?* se-ntreba.

“Ca-Ca-Camping a avut dreptate,” gâfai Domnul Bruxelle, într-un târziu.

Camping, îi zbură lui Boris prin minte, printre faxuri, imprimante şi telefoane, care, ce-i drept, începuseră să intre în pauză de masă. *Camping? Pastorul Apocaliptic? Ne cerem scuze pentru amânarea apocalipsei, din motive tehnice, până la o dată nederminată încă. Plătitorii sunt rugați insistent să păstreze biletele. Cei care nu şi-au procurat încă bilet, sunt sfătuiți cu căldură să nu întârzie, pentru evitarea aglomerației şi dezarmarea speculanților care apar în ultimul moment. Nu se primesc reclamații.*

L-a făcut şi pe varză la cont? I-a luat casa? Maşina? Lopata? Asta era?

Băifrate!

“A venit,” spuse Bruxelle. “Este aici. Este *acum*. Toni. Micuțul de Toni. Micuțul micuțul *micuțul* de Toni. *Uite, tati, ce zăpadă. E mai mare ca mine,* aşa mi-a spus. *Te ajut, tati. Te ajut eu să* dezblocăm *uşa,*” îşi ascunse bărbatul fața în palme. “Şi ce fel de tătă sunt eu? Ce fel de tătă am fost eu?” Căută într-unul din buzunare şi scoase o pereche de ochelari pe care rămase privindu-i, cu lacrimi înnodându-i-se sub bărbie.

“Omule,” spuse Boris,

e naşpa

“Hm, vecine,” reuşi Boris să i se adreseze,

băifrate

“Orice-ar fi, te… ăăă, dacă pot să ajut cu ceva… Şi-a rupt… un picior? Şi-a spart capul? Nu poate să vină salvarea? S-a… pierdut?” – şi-şi aminti că auzise la radio frânturi din buletinul de ştiri despre nu ştiu câte cazuri de degerături şi şcoli închise. “Care-i problema? Ce s-a *întâmplat*, de fapt?”

Domnul Bruxelle ridică ochii. Se uită în jur, ca şi când ar fi uitat unde se află.

“Cum poți să trăieşti aşa?” întrebă.

“Aşa, cum?”

“Această dezordine este, este, este, eu nu sunt de acord!” tună Domnul Bruxelle. “Ce-s vasele-astea nespălate în chiuvetă? Ce-s izmenele-alea aruncate pe scaun?”

“Sunt izmenele mele, pe scaun,” răspunse Boris, din inerție.

“Nu!” lătră vecinul. “Nununu!” Tâşni în piciore, pescui izmenele cu un gest furios şi începu să le împăturească. Apoi le aruncă pe jos. “Ce-i asta?”

“Sunt mama şi tata.”

“Nununu!” aburi Domnul Bruxelle sticla tabloaşului şi-ncepu s-o lustruiască. “Unde-i gunoiul?”

“În masca de sub chiuvetă,” se trezi Boris răspunzându-i.

Domnul B azvârli tabloul în coş.

“Atâtea amintiri, atâtea lucruri pline de amintiri. Unde-i detergentul de vase? Data viitoare cumpără balsamic, pentru mâini catifelate,” ordonă Domnul B şi luă farfuria murdară din vârf. Se-ntoarse spre Boris şi-ncepu să râdă. Să râdă. Să râdă. “Toni. Vine tati.”

Farfuria explodă pe gresie şi Boris se-ncruntă la mâinile Domnului Bruxelle, care se topeau. Verigheta se eliberă de pe inelar şi se rostogoli sub masă. Boris îi văzu palmele topindu-se cu repeziciune. Văzu carnea dispărând în picături, picăturile acumulându-se în băltoace, pe podea. Pârâiaşe curseră din colțul buzelor Domnului B, pe bărbie, pe haină şi pe jos. Apoi piciorele i se surpară sub pantalonii de sky. Şiroaie de apă se scurgeau de sub haine. Din gluga leoarcă din care capul dispăruse, un singur ochi se-ncăpățâna să continue să clipească.

O crăpătură fugi prin perete, de sus până jos. Plăci de faianță plesniră. Boris văzu calendarul FHM din cui transformându-se în şiroaie. Dulapul de bucătărie începu să curgă. Tavanul ploua. Tavanul din hol ploua şi el. Clanța de la uşa de la intrare îi curse din pumn. Uşa căzu.

Afară ningea.

În prag, Doamna Bruxelle îl întâmpină cu un bulgăre de zăpadă în față, şi sfârcurile îi jucară pe deasupra nămeților. Chicoti. Fugi.

Boris se-avântă prin omătul până la brâu, cu sunetul casei ce se prăbuşea în cascadă la doar câțiva paşi în spate, umplându-i timpanele.

“Pleacă păsările călătoare,” cânta Doamna Bruxelle, alergând în cercuri, goală, prin alb.

Un vuiet se prăvali din cer, ceva sclipi scurt prin aerul sufocat de ninsoare, aripi de Boeing fulgerară pe deasupra capului lor o secundă şi se-

ngropară în alb infinit. Nu se-auzi nicio explozie, dar Boris nu era sigur că urechile îi mai erau la locul lor. Aştepta să i se scurgă faţa, aştepta să i se topeasca membrele, capul, amintirile şi albul să-i acopere urmele. Boris? N-am auzit de el. Dar priveşte te rog acest peisaj mirific. De parcă niciun om n-ar fi pus vreodată piciorul aici.

O mână îl atinse. Îi mângâie chipul. Îi atinse urechea. Îl duru.

“Vei degera,” cântă o voce. Mâini îi trăgeau tricoul peste cap. “Vei îngheța…” cânta vocea şi mâinile îi descheiau pantalonii. “Vrei sa facem un omuşor de zăpadă?”

“Un om de zăpadă…” îngână Boris, ca prin vis. Începuse uşor, uşor să se încălzească.

“Nu, nu,” cântă vocea. “Un *omuşor* de zăpadă.”

Ciori făceau sită omătul şi-şi luau zborul albe albe.